

STANNA HÄR

av
Amanda Lundin

Del 6

Jag sitter på Café Rönnen med en kopp kaffe när Saga dyker upp. Hon ser sig om i rummet. Hennes ansikte är spänt och hon fumlar med sina vantar. Hon syn på mig. Våra blickar möts och det går en stöt genom min kropp.

Saga kommer fram till mig och tvekar en stund innan hon sätter sig. Luften emellan oss är laddad. Vi har inte träffats sedan den där kvällen. Vi hälsar stelt på varandra. Sedan går jag rakt på sak.

- Varför gjorde du det?

Saga rycker till.

- Gjorde vad?

- Berättade för Miriam.

- Det var det enda rätta, säger hon och rätar på ryggen.

- Visst vet du att du är lika skyldig som jag?

- Vad menar du? Frågar Saga.

- Jag fattar att det är skönt. Att be till Gud om förlåtelse och lätta på samvetet. Men det gör dig inte fri från ansvar. Det får inte Miriam att må bättre. Eller någon annan förutom dig själv.

Sagas kinder blir ilsket röda.

- Det är inte därför jag... Och vad gjorde du då? Ingenting! Det var jag som tog ansvar och berättade för Miriam.

- Sant, säger jag, men jag försöker ta ansvar nu.

- Varför har du så mycket emot att jag är kristen?

Jag är tyst en stund och tittar ut genom fönstret. Himlen är mjölkvit och det snöar. Varför är jag så bra på att starta nya konflikter? Jag påminner mig om mötets syfte. Försöker fokusera på vad som är viktigt.

- Kanske är jag svartsjuk. På att du har någonting, säger jag långsamt.

- Vi kan visst aldrig sluta bråka, säger Saga och ler snett.

Vårt samtal avbryts när en välbekant figur anländer vid kassan. Saga stirrar panikartat.

- Vad gör Miriam här?

Miriam har på sig en vit, elegant kappa som framhäver hennes mörka hud. Hennes ansikte är perfekt sminkat, men spänt. Hon hajar till då hon får syn på mig och Saga. Långsamt går hon fram till oss. Misstänksamhet och illvilja lyser ur hennes ögon.

- Så här sitter ni, säger Miriam kallt, vilket fint par.

Saga mumlar en hälsning och tittar ner på sina knän.

- Tack för att du kom. Vill du sätta dig ner? Frågar jag.

- Bjöd du hit oss båda med *flit*? Utbrister Saga.

Saga och Miriam stirrar på mig. Jag nickar.

- Vill ni ha min välsignelse eller? Fnyser Miriam.

- Nej, nej. Jag och Saga... Det kommer inte att bli något mellan oss, säger jag.

Saga ger mig en förstulen blick.

- Vad vill du då? Frågar Miriam.

- Kan du snälla sätta dig? Envisas jag.

Hon väger på fötterna. Sedan sätter hon sig och lägger armarna i kors. Jag andas ut.

- Tack. Alltså... Jag ville träffa er båda för att prata om Flores.

Miriam höjer på ögonbrynen. Båda väntar på att jag ska fortsätta.

- Jag har varit jävlig mot er båda. Men det värsta är att jag förstörde er relation.

Spänd tystnad. Nu måste jag formulera mig rätt. Jag fortsätter:

- Du borde bara vara arg på mig, Miriam. Inte Saga. Snälla, låt inte detta förstöra bandet. Ni är så jävla bra. Ni har någonting unikt och ni är passionerade över något. Ge inte upp det. Miriam behöver inte förlåta mig. Men finns det något sätt för er två... att komma överens?

Jag hämtar andan. Miriam och Saga tittar på varandra och verkar smälta det jag har sagt.

- Herregud, varför bryr du dig ens Jonathan? Frågar Miriam.

- För att jag gör det.

- Bra argument.

- Jag har redan sagt att jag är ledsen. Det är upp till Miriam att förlåta mig, säger Saga.

- Jag är inte skyldig er något. Varför är jag ens här, suckar Miriam.

- Du hoppade av din utbildning för musiken, säger jag, vill du verkligen ge upp Flores?

- Jag vet inte vad jag vill. Hur ska vi kunna spela ihop om vi inte kan lita på varandra? Om vi hugger varandra i ryggen?

Sagas ögon blänker. Hon lyfter handen, som för att sträcka ut den mot Miriam, men sänker den sedan igen.

- Miriam... Jag har alltid varit svartsjuk på dig. Jag blev tillslut bitter och arg. Det är ingen ursäkt, men en förklaring.

- Svartsjuk? På mig?

Miriam's röst mjuknar. Samtalet börjar byta riktning. Jag håller mig utanför och låter dem prata. Lutar mig tillbaka i soffan och sippar på mitt kaffe. Jag har gjort det jag kan. Nu är det upp till dem att lösa resten. Jag tänker tillbaka på den senaste gången jag var här, när Flores spelade. Det känns så länge sedan nu.

En stund senare når samtalet äntligen en brytpunkt.

- Okej. Jag kan ge det en chans, säger Miriam, men på ett villkor: att vi behandlar varandra som vanligt. Jag tänker inte tolerera att du går runt och skäms hela tiden. Ingen konstig stämning. Okej? Säger Miriam.

- Okej, ingen konstig stämning, säger Saga och ler.

*

Jag lämnar Caféet och går ut i snön. Kall luft fyller mina lungor och jag ser upp mot den vita himlen. Snöflingor landar och smälter på mitt ansikte. Kristaller av is som förvandlas till vattendroppar. Snart ska jag berätta för Hugo om hur jag lyckades medla fred mellan Miriam och Saga. Kanske kan Hugo förlåta mig då. Kanske kan jag gå vidare.